

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, ve veřejném zasedání konaném dne **6. března 2013**, v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Mileny Vránkové a soudců JUDr. Jiřiny Roubíčkové a Mgr. Petra Černého, projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 31.8.2012, č.j. 13T 109/2012 - 217, podal obžalovaný [REDACTED], nar. [REDACTED] v [REDACTED], dělník, trvale bytem [REDACTED], adresa pro doručování: [REDACTED] – [REDACTED], a rozhodl o něm **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výroku o souhrnném trestu (viz bod I. výroku rozsudku Okresního soudu v Táboře sp.zn. 13T 109/2012).

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodnuto **t a k t o :**

Obžalovaný:

[REDACTED],
nar. [REDACTED] v [REDACTED], dělník, trvale bytem [REDACTED], adresa pro doručování: [REDACTED] – [REDACTED],

se při nezměněných výrociích o vině pod body 1 a 2, výroku o trestu odnětí svobody pod bodem II. a náhradě škody, z rozsudku Okresního soudu v Táboře, sp.zn. 13T 109/2012,

o d s u z u j e

za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákona ve formě návodu podle § 10 odst. 1, písm. b) tr. zákona a za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 11. října 2011, č.j. 3T 184/2010-492,

podle § 250 odst. 3 tr. zákona za užití § 35 odst. 2 tr. zákona k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce **27 (dvacetisedmi) měsíců**.

Podle § 39a odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákona se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice s **dozorem**.

Podle § 49 odst. 1 tr. zákona a § 50 odst. 1 tr. zákona se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatně výdělečné činnosti na dobu **5 (pěti) let**.

Podle § 35 odst. 2 tr. zákona **se ruší výrok o trestu** z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 11.10.2011, č.j. 3 T 184/2010-492, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 15.3.2012, č.j. 14To 18/2012-536, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 31.8.2012, č.j. 13T 109/2012 – 217, byl obžalovaný [REDAKCE] pod bodem 1) uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona, ve formě návodu podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zákona, a pod bodem 2) přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku. Za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona, ve formě návodu podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zákona (viz bod 1 výroku napadeného rozsudku) a za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 11.10.2011, č.j. 3T 184/2010 – 492, jakož i za sbíhající se přečiny úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 4 tr. zákoníku a poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jimiž byl uznán vinným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29.3.2012, sp. zn. 2T 31/2012, byl podle § 250 odst. 3 tr. zákona za užití § 35 odst. 2 tr. zákona odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Podle § 39a odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákona byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem. Podle § 49 odst. 1 tr. zákona a § 50 odst. 1 tr. zákona byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu samostatně výdělečné činnosti na dobu 5 let. Podle § 35 odst. 2 tr. zákona byly napadeným rozsudkem zrušeny výroky o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 11.10.2011, č.j. 3T 184/2010 – 492, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka

v Táboře ze dne 15.3.2012, č.j. 14To 18/2012 – 536, a z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29.3.2012, sp. zn. 2T 31/2012, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Za přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku (viz bod 2 výroku napadeného rozsudku) byl obžalovanému podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku uložen samostatný nepodmíněný trest odnětí svobody v délce 3 měsíců, pro jehož výkon byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost nahradit poškozené společnosti ŠkoFin s.r.o., IČ: 45805369 se sídlem Praha 5, Pekařská 6, škodu ve výši 17.489,41,- Kč, a to rukou společnou a nerozdílnou se spoluobžalovanou [REDAKCE], nar. [REDAKCE].

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť proti němu včas podal prostřednictvím svého obhájce odvolání obžalovaný. V písemném odůvodnění odvolání obhájce obžalovaného poukázal na to, že v případě trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona je odvolání směřováno pouze do výroku o trestu. Okresní soud nepřihlédl k polehčujícím okolnostem, jako je minimální výše skutečné škody, dále k tomu, že obžalovaný se v rozhodné době nacházel pod velkým tlakem, podle všeho pod nezákonným nátlakem manželů Pláteníkových a ani k tomu, že se snažil své dluhy průběžně hradit. Obžalovaný si nyní našel dvě zaměstnání a z dosahovaných výdělků se snaží své závazky splácet. Ve věci přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku obhájce obžalovaného zdůraznil, že v tomto bodě výroku rozsudku se obžalovaný odvolává jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu. Z výpovědi obžalovaného i obžalované [REDAKCE] jasně vyplývá, že obžalovaná [REDAKCE] vypověděla generální plnou moc obžalovanému [REDAKCE] ještě v roce 2010, z čehož je zřejmé, že se obžalovaný nemohl předmětného trestného činu dopustit, když mu chybělo zmocnění k zastupování a sám žádné svoje účetnictví nevedl. Navíc je třeba ve světle platné judikatury posoudit takovouto generální plnou moc jako absolutně neplatnou. Soud se dále nezabýval tím, že daňové přiznání za rok 2011 k dani z příjmu za poplatníka [REDAKCE] bylo touto podáno, a to prostřednictvím účetní firmy. V roce 2012 pak [REDAKCE] nepodnikala, tím pádem žádné účetnictví ani vést nemohla a v takovém případě za toto údajné nevedení účetnictví nemůže být stíhán a odsouzen ani obžalovaný [REDAKCE]. Fyzická osoba v režimu živnostenského zákona pak až na výjimky vede pouze daňovou evidenci, dříve jednoduché účetnictví. Není povinna vést peněžní deník, ani další evidence obvyklé v systému podvodného účetnictví. V podstatě jí stačí vést si přehled o příjmech a výdajích a na žádost Finančního úřadu toto předložit. Obžalovaný se rozhodně nemohl dopustit v roce 2011 a již vůbec ne v roce 2012 přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku, kdy k tomuto nebyl předložen soudu jediný důkaz. Obžalovaný by tedy měl být ohledně jednání, popsaného pod bodem 2) zcela zproštěn viny, a tím i nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, ke kterému byl napadeným rozsudkem odsouzen. Vzhledem k uvedenému obhájce obžalovaného závěrem navrhl, aby byl obžalovanému trest uložený za trestný čin ad 1) snížen minimálně o jednu třetinu, a dále aby byl obžalovaný zproštěn obžaloby pro skutek, uvedený pod bodem 2) s tím, že proti uloženému trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu samostatně výdělečné činnosti na dobu 5 let obžalovaný nemá námitek, neboť v podnikání, které jej zavedlo až před soud, již nechce nikdy v budoucnu pokračovat.

V průběhu veřejného zasedání, konaného před odvolacím soudem dne 6.3.2013, obhájce obžalovaného přednesl podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením, a to včetně konečného návrhu a zdůraznil, že u trestného činu podvodu byla fakticky způsobená škoda minimální, obžalovaný i jeho manželka nadto jednali pod silným tlakem manželů Pláteníkových. K bodu 2) obhájce obžalovaného poukázal na to, že základní otázkou bylo, jaké jednání je možno podřadit pod nevedení účetnictví, když žádný ze zákonů výslovně neříká, jak by měla daňová evidence vypadat a lze mít tedy za to, že postačí doložit příjmy a výdaje. Policie přitom v této souvislosti dostatečně nezkoumala, zda byla podána daňová priznání, přičemž kdyby se touto skutečností zabývala, zjistila by, že uvedená povinnost splněna byla.

Intervenující státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře uvedla, že na rozdíl od obhajoby považuje skutkové i právní závěry učiněné nalézacím soudem za správné a uložené tresty za přiměřené jak charakteru trestné činnosti, tak osobě pachatele. Proto navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo posouzeno jako nedůvodné, a aby bylo podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Krajský soud dokazování z vlastní iniciativy doplnil o listinné důkazy, konkrétně opětovně k důkazu provedl trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29.3.2012, sp. zn. 2T 31/2012, a sdělení Obvodního soudu pro Prahu 4. Z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29.3.2012, sp. zn. 2T 31/2012, je zřejmé, že tímto rozhodnutím, pravomocným dne 26.5.2012, byl obžalovaný uznán vinným přečinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 4 tr. zákoníku a přečinem poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a za uvedenou trestnou činnost byl podle § 211 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Ze sdělení Obvodního soudu pro Prahu 4 vyplývá, že byť se na odsouzení obžalovaného trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 2T 31/2012, vztahuje amnestie prezidenta republiky, amnestijní rozhodnutí dosud nebylo vydáno z důvodu zapůjčení předmětného spisu Okresnímu soudu v Táboře.

Po takto provedeném dokazování obhájce obžalovaného i státní zástupkyně odkázali na již učiněné konečné návrhy. Státní zástupkyně přitom dodala, že trest uložený obžalovanému není namístě považovat za nepřiměřeně přísný, i pokud je přihlédnuto k amnestii prezidenta republiky.

Obžalovaný v rámci práva posledního slova uvedl, že uznává, že se dopustil trestné činnosti, s tím, že se však v současné době snaží zabezpečit rodinu. Z uvedeného důvodu, jakož i s ohledem na aktuální zdravotní problémy, obžalovaný požádal o snížení trestu odnětí svobody.

Krajský soud ve smyslu ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného napadený rozsudek jako celek a přezkumu podrobil taktéž zákonnost řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo.

Po *stránce procesní* nebyly zjištěny žádné vady, řízení bylo před okresním soudem vedeno v souladu s příslušnými procesními předpisy, právo na obhajobu obžalovaného bylo náležitým způsobem šetřeno. Dokazování bylo provedeno zákonným způsobem v rámci hlavního líčení, které bylo ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti, tak, jak je má na mysli ust. § 2 odst. 11, 12 tr. řádu. Důkazní materie, která byla realizována v rámci hlavního líčení, byla dostatečná pro učinění *skutkových závěrů, o nichž není důvodných pochybností* ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu. Okresní soud pak zhodnotil provedené důkazy ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů tak, jak ji upravuje ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, a to podle svého vnitřního přesvědčení, a na základě toho logicky a přesvědčivě dospěl k závěru, že jednání obžalovaného [REDAKCE], popsané pod bodem 1) výroku napadeného rozsudku, naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přečinu podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona ve formě návodu podle § 10 odst. 1 písm. b) tr. zákona. Pro právní kvalifikaci uvedené trestné činnosti obžalovaného byl správně použit zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, tedy zákon, účinný v době, kdy byl čin spáchán, když nová právní úprava není pro obžalovaného příznivější. Jednání, prokázané obžalovanému v bodě 2) výroku napadeného rozsudku, pak soud I. stupně zcela správně právně kvalifikoval jako přečin zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku.

V rozsahu předpokládaném ust. § 125 tr. řádu bylo rozhodnutí soudu I. stupně též náležitě odůvodněno. Soud výstižným a vyčerpávajícím způsobem vyložil, které skutečnosti byly vzaty za prokázané a především o které důkazy své rozhodnutí opírá. V rámci podrobného hodnocení důkazů, prokazujících vinu obžalovaného jednáním, popsáním pod bodem 2) výroku rozsudku, pak okresní soud výslovně reagoval na obhajobu, zvolenou obžalovaným, a v potřebném rozsahu vysvětlil, proč byla tato opodstatněně odmítnuta (viz strana 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Hodnocení důkazů nalézacím soudem je logické a přesvědčivé, pochybnosti nevzbuzující, tímto je tedy odvolací soud, když neshledal nutnost dokazování doplňovat ve smyslu ust. § 263 odst. 7 tr. řádu, vázán. Soud odvolací pouze dodává, že okresní soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně bodu 2) výroku rozsudku vypořádal v podstatě se všemi námitkami, které obžalovaný uplatnil v rámci odvolacího řízení. V napadeném rozsudku dostatečným způsobem rozebral, z jakých důkazů (viz výpovědi svědkyň [REDAKCE] a [REDAKCE], jakož i spoluobžalované [REDAKCE]) je zřejmý způsob, jakým obžalovaný nakládal s daňovými doklady, a z prokázaného způsobu nakládání zcela správně dovodil, že pokud obžalovaný tyto (či spíše některé z nich) pouze zakládal do igelitové tašky, je namístě takové jeho jednání považovat za porušení ust. § 7b zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, neboť v takovém případě nebyly vedeny údaje o příjmech a výdajích, jakož i o majetku a závazcích, v členění potřebném pro zjištění základu daně. Přijetím plné moci k zastupování [REDAKCE], [REDAKCE], podnikající v režimu živnostenského zákona, ve všech záležitostech, a dohodou s touto, že za ni bude vést účetnictví, obžalovaný nepochybně převzal povinnost vést účetnictví uvedené firmy, přičemž z žádné výpovědi spoluobžalované [REDAKCE] (ani z výpovědi z přípravného řízení, jež byla v hlavním líčení podle § 207 odst. 2 tr. řádu k důkazu přečtena, ani z vyjádření obžalované u hlavního líčení) nevyplývá, že by tato plnou moc obžalovanému vypověděla již v roce 2010. [REDAKCE] naopak dne 17.5.2012 do protokolu o výslechu uvedla, že si myslela, že účetnictví vede manžel, a to od udělení plné moci až do současné doby, tj. do doby, kdy

byl prováděn předmětný výslech. Se skutkovými závěry soudu I. stupně, jakož i s právní kvalifikací jednání obžalovaného, se tedy odvolací soud zcela ztotožnil.

Poté odvolací soud svou pozornost zaměřil na výroky o uložených trestech. Obžalovanému byly uloženy dva samostatné nepodmíněné tresty odnětí svobody, pod bodem I. podle § 250 odst. 3 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. zákona souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 let, se zařazením do věznice s dozorem, a to za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zákona ve formě návodu podle § 10 odst. 1, písm. b) tr. zákona a za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákona, jímž byl obžalovaný uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 11. 10. 2011, č.j. 3T 184/2010-492, a dále za sbíhající se přečin úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 4 tr. zákoníku a přečin poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29.3.2012, sp. zn. 2T 31/2012. Pod bodem II. byl obžalovanému podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 měsíce, také se zařazením do věznice s dozorem.

Trest, uložený obžalovanému za jednání, popsané pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku, tedy nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců, vyměřený obžalovanému v sazbě dle ust. § 254 odst. 1 tr. zákoníku, pro jehož výkon byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem (viz bod II. výroku o trestu), má soud odvolací za zákonný, přiměřený a zohledňující všechna hlediska, jež je třeba brát při uložení trestu v úvahu.

Souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 let (viz bod I. výroku o trestu) byl v době vyhlášení napadeného rozsudku, tj. k 31.8.2012, trestem zákonným, přiměřeným jak závažnosti trestné činnosti a počtu trestných činů, za které byl ukládán, tak osobě obžalovaného. Za situace, kdy se však na odsouzení obžalovaného trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 2T 31/2012, vztahuje rozhodnutí o amnestii prezidenta republiky ze dne 1.1.2013, jeví se obžalovanému uložený souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 let trestem nepřiměřeně přísným. Skutečnost, že ohledně jednoho z odsouzení, za které byl okresním soudem ukládán uvedený souhrnný trest (přičemž se jednalo o odsouzení k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, uloženého v zákonné sazbě trestu odnětí svobody 1 rok až pět let - § 211 odst. 4 tr. zákoníku) se na obžalovaného v důsledku amnestie hledí, jako by nebyl odsouzen, bylo nutno zohlednit v rámci úvah o druhu a výši trestu. Vzhledem k uvedenému tedy odvolací soud k odvolání obžalovaného zrušil napadený rozsudek ve výroku o souhrnném trestu odnětí svobody (viz bod I. výroku napadeného rozsudku) a podle § 259 odst. 3 tr. řádu při nezměněných výrocích o vině pod body 1) a 2), výroku o trestu odnětí svobody pod bodem II. a výroku o náhradě škody, rozhodl nově o souhrnném trestu. Za stávající situace byl obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody ukládán pouze za trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 tr. zákona a za sbíhající se trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákona z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 11.10.2011, sp. zn. 3T 184/2010, v sazbě dle ust. § 250 odst. 3 tr. zákona, tedy v sazbě trestu odnětí svobody 2 roky až 8 let. Dle ust. § 35 odst. 2 tr. zákona, pokud je ukládán souhrnný trest, nemůže být takto uložený trest mírnější než trest uložený dřívějším rozsudkem. Dřívějším rozhodnutím byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 3 let, s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 5 let, za současného

stanovení dohledu nad obžalovaným, tedy výchovný trest v maximální možné výměře. Za takové situace bylo namístě uložit obžalovanému trest souhrnný již ve formě nepodmíněného trestu odnětí svobody. Při stanovení jeho výměry pak bylo nezbytné přihlídnout též ke všem okolnostem obžalovanému polehčujícím, k tomu, že na obžalovaného je třeba hledět jako na osobu dosud netrestanou, dále k tomu, že se k trestné činnosti plně doznal, spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a nad svou trestnou činností vyjádřil lítost. Za trest, odpovídající za nově vzniklé situace všem zákonným požadavkům pro ukládání trestu, specifikovaným v ust. § 23, 31 a následujících trestního zákona, odvolací soud považoval souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 27 měsíců, tedy mírně nad spodní hranicí zákonné výměry, když nepodmíněný trest odnětí svobody je nutno vždy pokládat za přísnější než trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen (viz TR NS 31/2006). Pro výkon trestu byl obžalovaný podle § 39a odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákona zařazen ještě do věznice s dozorem, když v tomto typu věznice bude mít nepochybně větší možnost pracovního uplatnění a potažmo splácení způsobené škody než ve věznici přísnějšího typu. I odvolacím soudem pak byly shledány všechny zákonné podmínky pro uložení trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu výkonu samostatně výdělečné činnosti, když obžalovaný se trestné činnosti opakovaně dopouštěl právě v souvislosti s činností podnikatelskou. Za výměru odpovídající všech okolnostem případu odvolací soud považoval výměru 5 let. Současně s uložením souhrnného trestu bylo rozhodnuto o zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 11.10.2011, č.j. 3 T 184/2010-492, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 15.3.2012, č.j. 14To 18/2012-536, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, nikoli však již též výroku o trestu z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 2T 31/2012, neboť ohledně tohoto odsouzení se na obžalovaného v důsledku amnestie hledí, jako by nebyl odsouzen.

Výrok, kterým byla obžalovanému [REDAKCE] podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložena povinnost nahradit společně a nerozdílně s obžalovanou [REDAKCE] poškozené společnosti ŠKOFIN s.r.o. způsobenou škodu, shledal soud odvolací zákonným a věcně správným.

Vzhledem ke shora uvedenému tedy odvolací soud k odvolání obžalovaného zrušil napadený rozsudek ve výroku o souhrnném trestu (viz bod I. výroku napadeného rozsudku) a podle § 259 odst. 3 tr. řádu při nezměněných výrocích o vině pod body 1) a 2), výroku o trestu odnětí svobody pod bodem II. a výroku o náhradě škody rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr. řádu, § 265e odst. 1 tr. řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1,2 tr. řádu).

V Táboře dne 6. března 2013

Mgr. Milena Vránková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Radka Neuwirthová